

ການເສຍສະລະ

ໂດຍ ແອວເດີ ດາລິນ ເອັຈ ໂອກ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ “ເຫດການທີ່ເລີດລ້ຳກວ່າເຫດການໃດໆນັບແຕ່ການສ້າງໂລກຈົນເຖິງຕະຫລອດທຸກຍຸກທຸກສະໄໝເຖິງນິລັນດອນ.”¹ ການເສຍສະລະນັ້ນເປັນຂ່າວສານສຳຄັນຂອງສາດສະດາທັງປວງ. ມັນໄດ້ບອກກ່ວ່າໜ້າໂດຍການເຜົາຖະຫວາຍສັດຕາມກົດຂອງໂມເຊ. ສາດສະດາໄດ້ປະກາດວ່າ ທຸກຕອນ “ຊື່ແຈງເຖິງການເສຍສະລະຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສຸດທ້າຍ ... ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ນິລັນດອນ” (ແອວມາ 34:14). ພຣະເຢຊູໄດ້ອິດທິນກັບຄວາມທຸກທໍລະມານອັນບໍ່ສາມາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ ເພື່ອຖະຫວາຍພຣະອົງເອງສຳລັບບາບຂອງທຸກຄົນ. ການເສຍສະລະນັ້ນໄດ້ຖະຫວາຍສິ່ງທີ່ດີສຸດ—ລູກແກະທີ່ບໍ່ລິສຸດຢ່າງບໍ່ມີບ່ອນຕຳນິ—ເພື່ອຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍທີ່ສຸດ—ບາບທັງໝົດຂອງໂລກ. ໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ຊົງຈຳຂອງອິລາຍຊາ ອາ ສະໂນ ມີຄຳວ່າ:

ພຣະອົງໄດ້ຫລັ່ງໂລຫິດອັນມີຄ່າຢ່າງເຕັມໃຈ;
ພຣະອົງໄດ້ປະທານຊີວິດຢ່າງເພິ່ງພໍໃຈ,
ຜູ້ປາດສະຈາກບາບໄດ້ເສຍສະລະສຳລັບຄວາມຜິດ,
ໄດ້ຊ່ອຍກູ້ໂລກທີ່ເສື່ອມໂຊມ.²

ການເສຍສະລະນັ້ນ—ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ—ເປັນຈຸດສຳຄັນຂອງແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ.

ການຮັບທຸກທໍລະມານອັນທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໂດຍການຫລັ່ງເລືອດ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດຄວາມສຳຄັນຂອງການເສຍສະລະໃນແຜນແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໄດ້ຮຽກຮ້ອງເຮົາໃຫ້ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາຕໍ່ໄປ, ແຕ່ການຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ພຣະອົງບັນຊາເຮົາໃຫ້ເຮັດໃນຕອນນີ້ແມ່ນໃຫ້ຖະຫວາຍໃຈທີ່ຊອກຊ້ຳ ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນຶກຜິດຂອງເຮົາແກ່ພຣະອົງເປັນເຄື່ອງບູຊາ (ເບິ່ງ 3 Nephi 9:20). ພຣະອົງກໍໄດ້ບັນຊາເຮົາແຕ່ລະຄົນໃຫ້ຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນນຳອີກ—ຕາມຈິງແລ້ວ, ເພື່ອມອບພາກສ່ວນເລັກນ້ອຍຂອງການເສຍສະລະຂອງພຣະອົງ ໂດຍການເສຍ

ສະລະເວລາ ແລະ ລຳດັບຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງເຮົາ. ໃນເພງສວດທີ່ດົນໃຈ, ເຮົາຮ້ອງວ່າ, “ການເສຍສະລະນຳພອນຈາກສະຫວັນມາໃຫ້.”³

ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງການເສຍສະລະທາງໂລກທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຂໍໃຫ້ເຮົາເຮັດ. ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ຮ່ວມທັງການເສຍສະລະທີ່ເຮົາຮູ້ສຶກຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດ ຫລື ການກະທຳທີ່ເອົາປຽບຄົນອື່ນ ແທນທີ່ຈະເປັນການຮັບໃຊ້ ຫລື ການເສຍສະລະ (ເບິ່ງ 2 Nephi 26:29).

I. ສາດສະໜາຂອງຊາວຄຣິດສະຕຽນມີປະຫວັດສາດເລື່ອງການເສຍສະລະ, ຮ່ວມທັງການເສຍສະລະອັນສູງສຸດ. ໃນຕອນຕົ້ນຂອງຍຸກຄຣິດສະຕຽນ, ກຸງໂຣມໄດ້ຂ້າຫລາຍພັນຄົນເພາະການເຊື່ອຖືພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນສັດຕະວັດຕໍ່ໆມາ, ເມື່ອຫລັກຄຳສອນເປັນເຫດໃຫ້ເກີດການແບ່ງແຍກໃນກຸ່ມຄຣິດສະຕຽນ, ບາງກຸ່ມໄດ້ຖືກຂູ່ເຂັນ ແມ່ນແຕ່ຂ້າສະມາຊິກຂອງບາງກຸ່ມ. ຄົນຄຣິດສະຕຽນໄດ້ຖືກຂ້າໂດຍກຸ່ມຄຣິດສະຕຽນອີກກຸ່ມໜຶ່ງເປັນການຂ້າທີ່ໜ້າສັ່ງເວດຫລາຍທີ່ສຸດຂອງສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນ.

ຊາວຄຣິດສະຕຽນຫລາຍຄົນໄດ້ເຕັມໃຈເສຍສະລະໂດຍສັດທາໃນພຣະຄຣິດ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ບາງຄົນໄດ້ເລືອກທີ່ຈະອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຕອນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການຮັບໃຊ້ພຣະອາຈານ. ກຸ່ມທີ່ສູງສຳຄັນແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນສາດສະໜາກາໂຕລິກ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສະລະຕະຫລອດຊີວິດເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງນິກາຍໂປເທັດສະຕັງ. ຕົວຢ່າງຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ໃຫ້ການດົນໃຈ, ແຕ່ສ່ວນຫລາຍຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກຄາດໝາຍ ຫລື ສາມາດອຸທິດຕະຫລອດຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອການຮັບໃຊ້ສາດສະໜາ.

II. ສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມສ່ວນຫລາຍຂອງພຣະຄຣິດ, ການເສຍສະລະຂອງເຮົາແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໃນແຕ່ລະວັນ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ. ໃນປະລິບການນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກກຸ່ມໃດທີ່ສະມາຊິກໄດ້ເສຍສະລະຫລາຍກວ່າໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ການເສຍສະລະຂອງເຂົາເຈົ້າ—ການເສຍສະລະຂອງທ່ານ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ—ແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈສ່ວນຕົວນຳສິ່ງຂອງຝ່າຍໂລກ.

ຕົວຢ່າງທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນກຸ່ມບຸກເບີກຊາວມໍມອນ. ເລື່ອງລາວເຖິງການເສຍສະລະຊີວິດ, ຄວາມສຳພັນໃນຄອບຄົວ, ບ້ານເຮືອນ, ແລະ ຄວາມສຸກສະບາຍ ເປັນພື້ນຖານຂອງການພື້ນຟູພຣະກິດຕິຄຸນ. ນາງແຊຣາ ຣິດຈ໌ ໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ກະຕຸ້ນກຸ່ມບຸກເບີກເຫລົ່ານີ້ ເມື່ອນາງບັນຍາຍເຖິງສາມີຂອງນາງ, ຊາລີ, ໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ໄປເຜີຍແຜ່ວ່າ: “ນີ້ເປັນຕອນທົດສອບແທ້ໆສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືກັນ; ແຕ່ໜ້າທີ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາພັດພາກຈາກກັນຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ ແລະ ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າພວກເຮົາ

ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າຈຳເປັນຕ້ອງເກັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຮົາໄວ້ ເພື່ອຈະໄດ້ຊ່ອຍເຮັດວຽກງານນີ້ ... ເພື່ອຊ່ອຍສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.”⁴

ໃນປະຈຸບັນນີ້ ພະລັງທີ່ເຫັນໄດ້ດີທີ່ສຸດຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ແມ່ນການຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ການເສຍສະລະຂອງສະມາຊິກ. ກ່ອນການອຸທິດພຣະວິຫານແຫ່ງໜຶ່ງຂອງເຮົາ, ຄຸນພໍ່ຄົນຄຣິດສະຕຽນຄົນໜຶ່ງໄດ້ຖາມປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ ວ່າເປັນຫຍັງສາດສະໜາຈັກຂອງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີໄມ້ກາງແຂນ, ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍທີ່ວ່າໄປຂອງສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນ. ປະທານຮິງລີ ໄດ້ຕອບວ່າ ເຄື່ອງໝາຍຂອງສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນຂອງ ພວກເຮົາ ແມ່ນ “ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ.”⁵ ແນ່ນອນ, ການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະໃນຊີວິດຂອງເຮົາເປັນການສະແດງອອກທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຮົາທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະອາຈານ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ.

III. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງໃນການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດຢູ່ໃນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ນັ້ນຄື ສະມາຊິກທຳມະດາທີ່ຖືກເອີ້ນໃຫ້ນຳພາ ແລະ ຮັບໃຊ້ກຸ່ມສະມາຊິກ ຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບການປະຊຸມຕ່າງໆ, ໂຄງການ, ແລະ ກິດຈະກຳທັງໝົດ. ເຂົາເຈົ້າເຮັດແນວນີ້ໃນກຸ່ມສະມາຊິກຫລາຍກວ່າ 14,000 ແຫ່ງ ພຽງແຕ່ຢູ່ໃນສະຫະລັດ ແລະ ການາດາເທົ່ານັ້ນ. ແນ່ນອນ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນພິເສດແນວໃດທີ່ມີສະມາຊິກທຳມະດາຮັບໃຊ້ເປັນຄູສອນ ແລະ ເປັນຜູ້ນຳ. ແຕ່ເວລາທີ່ສະມາຊິກສະລະເວລາເພື່ອຝຶກຝົນ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນ ເປັນສິ່ງພິເສດຫລາຍ. ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາທີ່ຈະໃຫ້ແຕ່ລະຄອບຄົວໃນສາດສະໜາຈັກມີຄູສອນປະຈຳບ້ານໄປຢັ້ງຢືນຢາມເຂົາເຈົ້າແຕ່ລະເດືອນ ແລະ ມີສະຕິໄປຢັ້ງຢືນສອນຈາກສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະແຕ່ລະເດືອນກໍເປັນຕົວຢ່າງເຖິງເລື່ອງນີ້. ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກການຮັບໃຊ້ໃນອົງການໃດໆຢູ່ໃນໂລກນີ້ທີ່ເທົ່າທຽມກັບການຮັບໃຊ້ນີ້ໄດ້.

ຕົວຢ່າງທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະອັນພິເສດຂອງຊາວມໍມອນ ແມ່ນວຽກງານຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາຂອງເຮົາ. ບໍ່ດົນມານີ້ມີຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ຍິງໜຸ່ມ ຫລາຍກວ່າ 50,000 ຄົນ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ຊາຍຍິງຫລາຍກວ່າ 5,000 ຄົນ ໄດ້ອຸທິດເວລາຈາກຫົກເດືອນ ຫາ ສອງປີ ຂອງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຮັບໃຊ້ມະນຸດສະທຳຫລາຍກວ່າ 160 ປະເທດຢູ່ໃນໂລກ. ວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍການເສຍສະລະ, ຮ່ວມທັງປີທີ່ເຂົາເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ການເສຍສະລະໂດຍການຈັດຫາເງິນທຶນສຳລັບການຊ່ອຍເຫລືອຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຜູ້ຍຸບ້ານ, ພໍ່ແມ່ ແລະ ຄົນອື່ນໆໃນຄອບຄົວ, ກໍໄດ້ເສຍສະລະໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຢູ່ນຳກັນ ເພື່ອການໄປຮັບ ໃຊ້ເຜີຍແຜ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ຊາຍໜຸ່ມຊາວບຣາວຊາວຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບການເອີ້ນໃຫ້ໄປເຜີຍແຜ່ໃນ ຂະນະທີ່ທຳການຫາລ້ຽງນ້ອງໆຂອງລາວຫລັງຈາກພໍ່ແມ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງໄດ້ ບັນຍາຍກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ໃນການປະຊຸມສະພາ ແລະ ຈື່ຈຳວ່າພໍ່ແມ່ທີ່ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວຂອງເຂົາ ເຈົ້າໄດ້ສອນເຂົາເຈົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າຄວນຕຽມພ້ອມສະເໝີເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ຮັບເອົາ ການເອີ້ນໄປເຜີຍແຜ່, ແລະ ນ້ອງຊາຍອາຍຸ 16 ປີ ໄດ້ຮັບຜິດຊອບຫາລ້ຽງຄອບຄົວແທນອ້າຍ.⁶ ເຮົາ ສ່ວນຫລາຍຮູ້ຈັກຕົວຢ່າງອື່ນໆເລື່ອງການເສຍສະລະເພື່ອຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ ຫລື ເພື່ອສົ່ງເສີມຜູ້ສອນ ສາດສະໜາ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະຂອງອົງການອື່ນໃດທີ່ເປັນແບບນີ້ຢູ່ໃນໂລກ.

ເຮົາມັກຈະຖາມເລື້ອຍໆວ່າ, “ເຮົາຈະຊັກຊວນຄົນໜຸ່ມຂອງເຮົາ ແລະ ສະມາຊິກຄົນອາວຸໂສຂອງເຮົາໃຫ້ ປະໂຮງຮຽນ ຫລື ຈາກການອອກກິນເບ້ຍບຳນານເພື່ອເສຍສະລະໃນວິທີນີ້?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຫລາຍຄົນ ອະທິບາຍວ່າ: “ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ—ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ໃນ ການຮັບທຸກທໍລະມານເພື່ອບາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໃນການເອົາຊະນະຄວາມຕາຍ ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະ ໄດ້ມີຊີວິດອີກ—ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດທີ່ໄດ້ເສຍສະລະອັນເລັກນ້ອຍ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກຂໍ ໃຫ້ຮັບໃຊ້. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແບ່ງປັນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.” ເຮົາຈະຊັກຊວນຜູ້ ຕິດຕາມພຣະຄຣິດເຊັ່ນນັ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໄດ້ແນວໃດ? ດັ່ງທີ່ສາດສະດາໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ເຮົາພຽງແຕ່ຖາມ ເຂົາເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.”⁷

ການເສຍສະລະຢ່າງອື່ນໆທີ່ເກີດຈາກການຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາເປັນການເສຍສະລະຂອງຄົນ ທີ່ກະທຳຕາມການສອນຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາ ແລະ ກາຍເປັນສະມາຊິກຂອງສາດສະໜາຈັກ. ສຳລັບຜູ້ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຫລາຍຄົນ, ການເສຍສະລະເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍ, ຮ່ວມທັງການສູນເສຍຄວາມ ສຳພັນກັບໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຄອບຄົວ.

ຫລາຍປີກ່ອນກອງປະຊຸມນີ້ໄດ້ຍິນເລື່ອງຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ພື້ນຟູຄົນມາໃໝ່ ໃນ ຂະນະທີ່ລາວສຶກສາຢູ່ທີ່ມະຫາວິທະຍາໄລ. ໃນຕອນທີ່ຊາຍຄົນນີ້ພວມຈະກັບໄປບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງ ລາວ, ປະທານກໍດອນ ປີ ຮິງລີ ໄດ້ຖາມລາວວ່າ ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອລາວກັບໄປບ້ານໃນຖານະເປັນ ຄົນຄຣິດສະຕຽນ. “ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະຜິດຫວັງຫລາຍ,” ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນຕອບ. “ເຂົາເຈົ້າອາດໄລ່ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຖືວ່າຂ້າພະເຈົ້າຕາຍໄປແລ້ວ. ກ່ຽວກັບອະນາຄົດ ແລະ ວຽກງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄົງ ໝົດໂອກາດທີ່ຈະມີ.”

“ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະສູນເສຍທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະກິດຕິຄຸນບໍ່?” ປະທານຮິງລີໄດ້ຖາມ.

ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບດ້ວຍນ້ຳຕົວວ່າ, “ເປັນແນວນັ້ນແທ້, ບໍ່ແມ່ນບໍ?” ເມື່ອໄດ້ຮັບຄຳຢືນຢັນວ່າເປັນແນວນັ້ນແທ້, ແລ້ວລາວໄດ້ຕອບວ່າ, “ແລ້ວກໍບໍ່ມີສິ່ງອື່ນທີ່ສຳຄັນ?”⁸ ນັ້ນຄືການເສຍສະລະໃນບັນດາຜູ້ເປັນສະມາຊິກໃໝ່.

ຕົວຢ່າງອື່ນອີກກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະແມ່ນປະກົດຢູ່ໃນຊີວິດຂອງສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດຜູ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ. ການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານເປັນສິ່ງພິເສດສຳລັບໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນຂອງການເສຍສະລະເຊັ່ນນັ້ນຄວນເປັນສິ່ງເຂົ້າໃຈດີຕໍ່ຊາວຄຣິດສະຕຽນທຸກຄົນ. ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ມີປະເພນີຂອງການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນໂບດຂອງສາດສະໜາອື່ນໆ, ແຕ່ເຮົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ໃຫ້ກຽດແກ່ການເສຍສະລະຂອງຜູ້ຄົນທີ່ສາດສະໜາຄຣິດສະຕຽນໄດ້ກະຕຸ້ນເຂົາເຈົ້າໃຫ້ອຸທິດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ກິດຈະກຳຂອງສາດສະໜາ.

ໃນກອງປະຊຸມນີ້ພຽງແຕ່ປີຜ່ານມານີ້ເອງ, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ກ່າວເຖິງຕົວຢ່າງໜຶ່ງເຖິງການເສຍສະລະ ຊຶ່ງກ່ຽວພັນກັບການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ພໍ່ຄົນໜຶ່ງຜູ້ເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ຊື່ສັດຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເກາະຫ່າງໄກແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ໃນເຂດປາຊີຟິກ ໄດ້ທຳງານອອກແຮງທັກຢູ່ຫ່າງໄກຄອບຄົວເປັນເວລາຫົກປີ ເພື່ອຈະໄດ້ມີເງິນພາພັນລະຍາກັບລູກ 10 ຄົນໄປຜະນຶກເຂົ້າກັນເປັນຄອບຄົວນິລັນດອນຢູ່ພຣະວິຫານນິວຊີແລນ. ປະທານມອນສັນໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈພອນນິລັນດອນ ຊຶ່ງມາຈາກພຣະວິຫານຮູ້ວ່າບໍ່ມີການເສຍສະລະໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄ່າຫລາຍກວ່າ, ບໍ່ມີການດື່ມລົດໃດທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກວ່າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານັ້ນ.”⁹

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບຕົວຢ່າງອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກ, ການຮັບໃຊ້, ແລະ ການເສຍສະລະຂອງຊາວຄຣິດສະຕຽນ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນໃນບັນດາໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານເຮັດໜ້າທີ່ການເອີ້ນຂອງທ່ານ, ສ່ວນຫລາຍເປັນການເສຍສະລະເວລາ ແລະ ຊັບສິນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ໂດຍໃຊ້ຊັບສິນຂອງຕົນເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານໃຊ້ຄວາມຊຳນານຂອງທ່ານຮັບໃຊ້ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນຢ່າງເບີກບານ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານດູແລຄົນຍາກຈົນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກໂຄງການສະຫວັດດີການ ແລະ ການບໍລິຈາກຂອງອົງການຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດສະທຳຂອງສາດສະໜາຈັກ.¹⁰ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ເປັນພະລັງໃຫ້ແກ່ເຮົາທຸກຄົນ. ມີການລາຍງານຈາກການຄົ້ນຄວ້າທີ່ວ່າ ສະມາຊິກທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ “ມັກຈະອາສາສະໝັກ ແລະ ບໍລິຈາກຊັບສິນຫລາຍກວ່າຊາວອາເມລິກາໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ມີໃຈເພື່ອແຜ່ເລື່ອງເວລາ ແລະ ເງິນຄຳຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ 20 ເປີເຊັນ ໃນອາເມລິກາ.”¹¹

ຕົວຢ່າງການຮັບໃຊ້ໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນ. ມັນໄດ້ເຕືອນໃຈພວກເຮົາເຖິງຄຳສອນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ວ່າ:

“ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ເຂົາເຂົາເຫັນແກ່ຕົວເອງ. ...

“ເພາະຜູ້ໃດຢາກຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນໄວ້ໃຫ້ພົ້ນຈະເສຍຊີວິດ, ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ຈະເສຍຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ພົບຊີວິດນັ້ນ” (ມັດທາຍ 16:24–25).

IV. ບາງທີຕົວຢ່າງທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກ ແລະ ສຳຄັນຫລາຍແມ່ນການຮັບໃຊ້ ແລະ ການເສຍສະລະທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ກະທຳຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາເອງ. ແມ່ໄດ້ອຸທິດຕົນໃນການລ້ຽງດູ ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງລູກໆຂອງນາງ. ສາມີໄດ້ທຳລ້ຽງລູກເມຍ. ການເສຍສະລະທີ່ກ່ຽວພັນກັບການຮັບໃຊ້ທີ່ສຳຄັນອັນນິລັນດອນຕໍ່ຄອບຄົວຂອງເຮົາແມ່ນມີຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ຈະກ່າວເຖິງ ແລະ ຮູ້ຈັກກັນດີ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະກ່າວເຖິງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເຫັນສິດທິຊົນຜູ້ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວໄດ້ຮັບເອົາເດັກນ້ອຍມາລ້ຽງເປັນລູກນຳອີກ, ຮ່ວມທັງເດັກພິການ, ແລະ ໄດ້ເປັນພໍ່ແມ່ບຸນທຳນຳອີກ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຫວັງ ແລະ ໂອກາດທີ່ເຂົາອາດບໍ່ສາມາດມີໃນສະພາບກ່ອນໜ້ານັ້ນຂອງເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນທ່ານດູແລຄອບຄົວ ແລະ ຄົນບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງຂອງທ່ານ ຜູ້ເປັນພະຍາດມາແຕ່ເກີດ, ຜູ້ເຈັບປ່ວຍທາງຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍ, ແລະ ຄົນເຖົ້າແກ່. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍເຫັນທ່ານຄືກັນ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາໃຫ້ສາດສະດາຂອງພຣະອົງປະກາດວ່າ “ເມື່ອພວກທ່ານເສຍສະລະເພື່ອກັນແລະກັນ ແລະ ເພື່ອລູກໆຂອງພວກທ່ານ, ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານພອນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.”¹²

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍຜູ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ເສຍສະລະຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວໃນການນະມັດສະການພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈາກຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງຈະຍຶດໝັ້ນຄຸນຄ່ານິລັນດອນໄວ້ໄດ້ດີຫລາຍກວ່າຜູ້ຄົນກຸ່ມອື່ນໆ. ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍຖືການເສຍສະລະເວລາ ແລະ ຊັບສິນຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຮຽນຮູ້ ແລະ ການມີຄ່າຄວນສຳລັບນິລັນດອນ. ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ເປີດເຜີຍຢູ່ໃນປື້ມ *Lectures on Faith*, ຊຶ່ງສອນວ່າ “ສາດສະໜາໃດທີ່ບໍ່ຮຽກຮ້ອງການເສຍສະລະທຸກສິ່ງ ຈະບໍ່ມີພະລັງພຽງພໍທີ່ຈະສ້າງສັດທາອັນຈຳເປັນໄປສູ່ຊີວິດ ແລະ ຄວາມລອດ. ... ແມ່ນຜ່ານການເສຍສະລະນີ້ແຫລະ, ແລະ ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ ທີ່ມະນຸດຈະມີຄວາມສຸກນິລັນດອນ.”¹³

ດັ່ງທີ່ການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ, ເຮົາຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດກໍຕ້ອງເສຍສະລະຄືກັນເພື່ອຕຽມສຳລັບເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ຈັດໄວ້ສຳລັບເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະບຸດທີ່ຖືກກຳເນີດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດານິລັນດອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເພາະການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເຮົາຈຶ່ງສາມາດແນ່ໃຈເລື່ອງຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ ໂອກາດສຳລັບຊີວິດນິລັນດອນ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ, ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ, ແລະ ເປັນພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງເຮົາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), 218.
2. “How Great the Wisdom and the Love,” *Hymns*, no. 195.
3. “Praise to the Man,” *Hymns*, no. 27.
4. Sarah Rich, in Guinevere Thomas Woolstenhulme, “I Have Seen Many Miracles,” in Richard E. Turley Jr. and Brittany A. Chapman, eds., *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), 283.
5. Gordon B. Hinckley, “The Symbol of Our Faith,” *Liahona* and *Ensign*, Apr. 2005.
6. ເບິ່ງ Harold G. Hillam, “Sacrifice in the Service,” *Ensign*, Nov. 1995, 42.
7. Gordon B. Hinckley, “The Miracle of Faith,” *Liahona*, July 2001, 84; *Ensign*, May 2001, 68.
8. Gordon B. Hinckley, “It’s True, Isn’t It?” *Tambuli*, Oct. 1993, 3–4; *Ensign*, July 1993, 2; ເບິ່ງ Neil L. Andersen, “It’s True, Isn’t It? Then What Else Matters?” *Liahona* and *Ensign*, May 2007, 74 ນຳອີກ.
9. Thomas S. Monson, “The Holy Temple—a Beacon to the World,” *Liahona* and *Ensign*, May 2011, 91–92.
10. ເບິ່ງ, for example, Naomi Schaefer Riley, “What the Mormons Know about Welfare,” *Wall Street Journal*, Feb. 18, 2012, A11.
11. Ram Cnaan and others, “Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints” (draft), 16.

12. Ezra Taft Benson, "To the Single Adult Brethren of the Church," *Ensign*, May 1988, 53.
13. *Lectures on Faith* (1985), 69.